014| Ὁ Ἅγιος τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐγεννήθη ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων επὶ τῆς γῆς.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/014-ὁ-ἥλιος-τοῦ-φωτὸς-καὶ-τῆς-δικαιοσ/

Οὐδεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι ὑπὸ τὴν πενιχρὰν ἀμφίεσιν τοῦ Ιησοῦ τοῦ Ναζωραίου ἐκρύπτετο **ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας τοῦ Ενσαρκωθέντος ΛΟΓΟΥ, ὁ Απόλυτος καὶ Ἄναρχος Ἄρχων τῆς συμφιλιώσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν,** τοῦ τυφλωθέντος καὶ λησμονήσαντος ἑαυτὸν ἀνθρώπου, ὅστις δι' Αὐτοῦ ἐπανέκτησε τὴν ἀπωλεσθεῖσαν του ὅρασιν καὶ ἐπανεῖδε τὸ Φῶς τῆς Ἡμέρας καὶ πάλιν, ἐνητένισε τὸ Ζωοπάροχον Φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἐπὶ γῆς Πνευματικοῦ Ἡλίου.

Ὁ Ιησοῦς διῆλθε διὰ μέσου τῶν ἀνθρώπων ἀπαρατήρητος. **Οὐδεὶς ποτὲ ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ φερόμενος ἦτο Ἐκεῖνος, πρὸ τοῦ Ὁποίου ἔμελλον νὰ κύψουν πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ νὰ Τὸν προσκυνήσουν. Οὐδεὶς ποτὲ ἐσυλλογίσθη ὅτι Οὗτος ἔμελλε νὰ εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν Αἰώνων, ὁ Ἄναρχος καὶ ἄνευ Τέλους, πρὸ τοῦ Ὁποίου οἱ πολιτισμοὶ τῶν λαῶν καὶ οἱ δαδοῦχοι τοῦ Πνεύματος θὰ ἔσπευδον νὰ ἀνάψωσι τὰς σβεσθείσας δάδας των, ἐκ τῆς Ἀειφώτου Αὐτοῦ Λυχνίας.** Οὐδεὶς ποτὲ παρετήρησε ὅτι ὁ ἄσημος ἐκεῖνος Ἰουδαῖος ἔμελλε νὰ διαδεχθῇ τὴν μετ' Αὐτὸν ἐκλείψασαν βασιλείαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους καὶ οὐδεὶς πλέον Προφήτης θὰ ἐγεννᾶτο μεταξὺ τοῦ τόσον εὐμεταβλήτου λαοῦ τούτου, ὅπως τοῦ κηρύξῃ τὴν Ἐπαγγελίαν, ἣν ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς προγόνους αὐτοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐγεννᾶτο ἦτο σκότος εἰσέτι. Ἡ ἀνατολὴ τοῦ Νέου Φωτὸς ἐν τῷ ὁρίζοντι δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ Ἀκτινοβολίᾳ καὶ τῇ θερμότητι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, διότι τὸν ὁρίζοντα ἐκάλυπτον πυκνὰ νέφη, γεννηθέντα ἐκ τῆς πάχνης καὶ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός. Καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα καὶ **οἱ ἄνθρωποι δὲν ᾐσθάνθησαν οὔτε κατενόησαν τὸν ἀνατείλοντα Ἅγιον τοῦ Πνευματικοῦ Φωτός, τὸ ὁποῖον ἐξεχύθη ἐκ τῶν ἀπεράντων ἀβύσσων τῆς Ἀνάρχου Αἰωνιότητος, διὰ νὰ φωτίσῃ τὰ βάθη τῶν ἀβύσσων τοῦ μέλλοντος χρόνου.**

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἱστορικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πλὴν τῶν ταπεινῶν καὶ ἀσήμων ἁλιέων, τῶν χρησιμευσάντων ὡς μαθητῶν Του, ἀναφέρει περὶ τοῦ Προσώπου Ἐκείνου, τὸν Ὁποῖον ἀνέμενον οἱ αἰῶνες ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ἴδωσι, **καὶ τοῦ Ὁποίου τὴν Ἀείφωτον Αἴγλην ἐσαεὶ οἱ αἰῶνες θὰ**

χαιρετίζωσιν. Ἦτο τόσον τὸ σκότος τῆς γῆς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνοραματιζόμενοι καὶ ἀγωνιῶντες νὰ ἴδωσι τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι **τὸ Μεσουράνημά Του,** ἐν μέσῳ τοῦ Ἁπλέτου Φωτὸς τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον διεδέχθη τὴν Γέννησίν Του. Ἐναρκώθησαν τόσον ἐκ τοῦ φέγγους τῶν διαττόντων ἀστέρων καὶ τῶν διερχομένων κομητῶν, **ὥστε ἐξέλαβον τὴν Φωτοβόλον Ὄψιν τοῦ Ἡλίου, ὡς τὴν ἐξακολουθοῦσαν ἀναλαμπὴν τῆς σβυννομένης λάμψεώς των.**

Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀναφώνησεν: **Ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς γῆς.** Καὶ οὕτω παρῆλθον οἱ αἰῶνες καὶ τὸ Φῶς τοῦ Ἡλίου ἐσκιάσθη περισσότερον. Τὰ ἐκ τῆς πάχνης τῶν ὑδρατμῶν τῆς νυκτὸς σχηματισθέντα νεφύδρια, τὰ καλύπτοντα αὐτόν, συνεπυκνώθησαν. Μετεβλήθησαν εἰς ἐπιβλητικοὺς ὄγκους πυκνομελαίνων νεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐσκέπασαν ὁλόκληρον τὸν Οὐρανόν. Ὁ Ζόφος καὶ τὸ Ἔρεβος τῶν χθονίων στρωμάτων τῆς γῆς ἐξηρεύγετο ἐν αὐτοῖς. Ὁ τυφὼν καὶ ἡ καταιγὶς ἐπαπειλοῦσι νὰ συντρίψουσι τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κεραυνὸς τῶν ζοφερῶν σκιῶν τῆς ἔτι μᾶλλον συμπυκνουμένης ἀτμοσφαίρας ἐξερηγνύετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνων, οἵτινες ἐξηκολούθουν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ εὐδία καὶ ἡ γαλήνη ἐκυριάρχει ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἡ συμπύκνωσις τῶν ζοφερῶν τούτων σκιῶν ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὸ ἀδιαπέραστον σκότος τῆς ἐκπνευσάσης νυκτὸς νὰ θεωρῆται ὡς φωτόλουστος ἡλιακὴ ἡμέρα, πρὸ τῆς διαδεχθείσης τὸ Μεσουράνημα τοῦ Ἡλίου Νεφελομάζης. Ὁ εἰδωλολατρισμὸς τοῦ παρελθόντος, ὁ ἀθεϊσμὸς καὶ ὁ ὑλισμὸς τῶν χρόνων τῆς σοφιστείας, ὠχριοῦν πρὸ τῶν τερατουργημάτων, πρὸ τῶν φρικωδεστέρων βασάνων, **τὰ ὁποῖα οἱ διάδοχοι τοῦ Ἰησοῦ ἐξαπέλυσαν κατὰ παντὸς μὴ ἀκολουθοῦντος τὰς στενὰς καὶ περιωρισμένας ἀντιλήψεις, μὲ τὰς ὁποίας περιέβαλον τὴν εὐρυτάτην Διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.**

Καὶ ἐνῶ Οὗτος ἔθεσεν τὴν Ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ δράσεως ἑνὸς ἑκάστου ἀτόμου, οὗτοι περιέσφιξαν τὸ Ἔργον Αὐτοῦ μὲ ἀλύσεις ἀδιασπάστους καὶ ἔσυραν δεσμίαν τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὰς Ἀρχάς, ἃς οὗτοι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠθέλησαν νὰ μεταβάλωσιν. Ἐπίστευσαν δὲ ὅτι τὸ νὰ περικαλύψῃ τις δι’ ἑνὸς ἐπενδύτου τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν ἑνὸς πράγματος δύναται νὰ μεταβάλῃ καὶ τὴν Οὐσίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἡ οὐσία οἱουδήποτε πράγματος παραμένει ἐσαεὶ ἡ αὐτὴ καὶ ἡ μεταλλαγὴ τῆς μορφῆς αὐτῆς οὐδόλως δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ ἢ ἐξαφανίσῃ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν αὕτη σύγκειται. Ἐὰν δὲ αὕτη πάλιν διὰ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν καὶ τῶν ἐπιτρεπουσῶν συνθηκῶν ἐπανακτήσῃ τὰ ἀπωλεσθέντα στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προτέρας της ὑποστάσεως, ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ αὐτούσιος καὶ ἀνέπαφος, ὡς τὸ πρῶτον.

Οὕτω ὅθεν καὶ τὴν ζοφερὰν ὄψιν τῆς καταιγίδος ἤρχισε νὰ διαδέχηται πάλιν ἡ εὐδία καὶ γαλήνη. Τὰ συμπυκνωμένα νέφη μετὰ τὴν παῦσιν τῆς βροχῆς καὶ θυέλλης, ἤρχισαν πάλιν νὰ

ἀραιῶνται. Ὁ Ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ περικαλύπτεται ὑπὸ νεφῶν, ἀλλὰ τὸ κρυπτόμενον Φῶς Του ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ. Ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλαχθεὶς ἐκ τοῦ βάρους τοῦ παρελθόντος ἐνατενίζει μετ' ἐλπίδος τὴν ἀνακούφισιν τοῦ μέλλοντος. Ζήσας ἐν μέσῳ τῶν φρικτῶν μαρτυρίων τοῦ πολεμικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τοῦ μίσους, **ἀναμένει μετ' ἀνυπομονησίας τὰς θωπείας τῆς Εἰρήνης καὶ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς τῆς Ἀγάπης.** Ἀπομακρυνθεὶς ὅμως ἐκ τοῦ ζοφεροῦ σκότους τοῦ συσκοτίσαντος τοὺς ὀφθαλμούς του, **ἐκλαμβάνει τὴν ἀνταύγειαν τῶν ὑποφωσκουσῶν Ἀκτίνων τοῦ Ἡλιακοῦ Φωτός, ὡς τὸ πραγματικὸν Φῶς τοῦ Ἡλίου.**

Δὲν θὰ βραδύνῃ ὅμως νὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν καὶ τὰ τελευταῖα νεφύδρια θὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν ὁρίζοντα καὶ θὰ διαλυθῶσιν. Ἐξ αὐτοῦ δὲ, **θὰ ἀναφανῇ ὁ πραγματικὸς Ἥλιος, ἐν ὅλῃ Αὐτοῦ τῇ Ἀκτινσβολίᾳ καὶ τῇ Ζωπύρῳ Του θερμότητι.** Ὅλη ἡ φύσις τότε θὰ ἀγάλλεται καὶ θὰ σκιρτᾷ ἐκ ζωῆς, ἐκ τῆς ζωτικότητος τὴν ὁποίαν θὰ ἀποκτᾷ ἐκ τοῦ μεσουρανοῦντος Ἡλίου της. Οὐδεμία πλέον ἀχλὺς θὰ σκιάζῃ τὸν αἴθριον Οὐρανόν. Ὁ ἄνθρωπος τότε δὲν θὰ ἀναζητᾷ ὄπισθεν τῶν ἀδιαπεράστων νεφῶν τὸ ἡλιακὸν φῶς. Θὰ ἐνατενίζῃ πρὸς αὐτὸ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους καὶ αἱ Ἀκτῖνες τῆς Λάμψεώς Του θὰ φωτίζουσιν αὐτούς.

Θὰ ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ ἀόκνως χωρὶς νὰ προστρέχῃ εἰς τὰ ἔντεχνα μέσα ὅπως ἀνάψῃ τὴν στειρεύσασαν λυχνίαν του ἐν τῇ ζοφώδει νυκτί, ἥτις τὸν κατέλαβε, διότι ἐν αὐτῷ **θὰ βασιλεύῃ Αἰωνίως καὶ Ἀσβέστως καὶ Ἀνελλιπῶς τὸ Μεσουράνημα τοῦ Πνευματικοῦ Ἡλίου,** Ὅστις θὰ τὸν ὁδηγῇ ἀπροσκόπτως καὶ κανονικῶς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν μέλλει οὗτος νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας θέλει μεταχειρισθῇ.

17/11/1925